

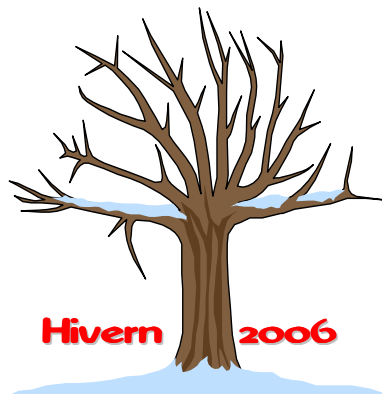

Modèlics i modelicons...

Gener 2006

Espècie de quadern, butlletí o lo que sigui

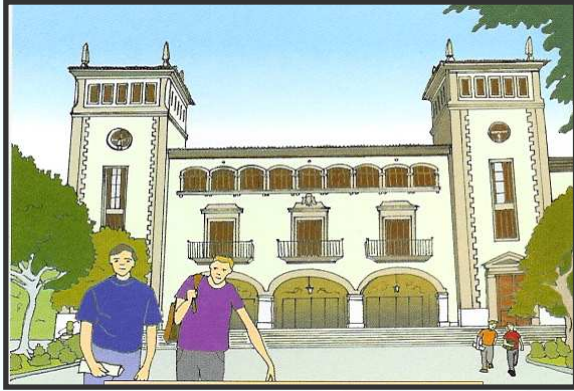
nº 10

« ...i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor »
(Joan Alcover)

Fotografia de la portada de MANS. B.C. de la C.C. Parròquia Mare de Déu de Montserrat

Modèlics

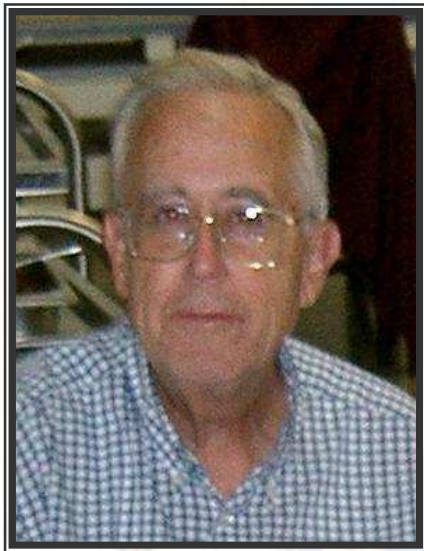
i

modelicons...

Gener 2006

Espècie de quadern, butlletí o lo que sigui

nº 10

Per a començar...

Als condeixebles

per *Pep Toni Fuster*

La paraula "condeixeble" inclou quelcom d'entranyable, de germanívol, de confiança amistosa, de sinceritat, de complicitat mútua. No de bades convisquerem del tot els llargs anys de la nostra adolescència i joventut, colze amb colze, amb les mateixes mirades, xerrades, normes, fors, amenaces, aspiracions, pregarries, aliments, ... Junts en aules, files, dormitoris, menjador, capella, patis, sortides, ...: Sempre junts, sempre igualats, sempre controlats.

Tot això –vulguis, no vulguis – ens emmarcà en unes mateixes experiències i vivències que, fora de les característiques personals i pròpies, ens dirigiren el mateix caminar, ens donaren suport mutu, i sobre tot afirmaren entre nosaltres una amistat natural, familiar, ineborrable, on les alegries i penes d'un són també les alegries i penes de l'altre, encara que no sempre ens ho manifestem explícitament – també així ens formaren.

Aviu només vull explicitar amb tendresa aquests sentiments entre vosaltres, en aquests moments en que visc inesperadament la malaltia, i em veig limitat pels tractaments i una major tranquil·litat de la vida (d'aixo, d'aixo) a la que no hi estava acostumat. En aquests moments sento a més gent i a vosaltres més a prop meu, amb interès, companyonia i ànim. És com si entorn meu un nou clima de tendresa i d'una comprensió íntima m'envoltàs. També amb la fe de sempre, però amb més força i esperança em poso amb les mans de Déu, i ... seguim caminant.

No, no faig res d'extraordinari, sols comparteixo el dolor amb altra gent, amb molta gent que descobreixo que també sofreix malaltia, moltes malalties i molts de sofriments.

Bona, un altre dia amb major recuperació, ja vos faré amb senzillesa un breu curriculum dels camins per on Déu m'ha volgut fer caminar, i amb qui jo sempre, àdhuc amb dolor, m'hi he trobat ben confiat.

Una abraçada a tots, desitjant-vos lo millor, i que els vostres corcs tinguin sempre ulls plens d'optimisme, d'amor i de joia profunda.

Peptoni

(Carta, que ell sabia de comiat, als condeixelles que ens va escriure en aquesta revista el mes de juny passat)

In memoriam

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA

*"Una abraçada a tots, desitjant-vos la millor,
i que els vostres corets tinguin sempre ulls
plens d'optimisme, d'amor i de joia profunda."*

Peptoni

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Elocució radiofònica – COPE – 3-11-05

PEP TONI HA MORT

“Avui, a Palma, es celebrarà el funeral d’un home de gran fe. Ha mort Josep Antoni Fuster. Morí i el posaren dins el bagul vestit en la mateixa manera que vestí vivint: amb els calçons de l’austeritat, la camisa del compromís, sols, als peus, les sabates de pelegrí, i just damunt el cor la creu de l’amor

diví. Morí honradament, perquè és morir honradament fer-ho com s’havia viscut. Un càncer galopava a lloure per Ciutat, i a ell el va aglapir. Déu no té acepció de persones, i als seus creients no els estalvia cap prova, més tost sembla que als seus millors amics els ho té garantides. Pep Toni havia nascut a l’hemisferi nord i, just ordenat prevere, decidí desplaçar-se a l’hemisferi sud i allà, al bell mig de l’Àfrica més negra, fou per anys missioner. Tornat a l’illa, el que havia viscut al centre de Palma ha acabat la vida a una de les barriades de la seva perifèria. Pep Toni Fuster, sempre fou així, fugitiu d’honors i protagonismes, amant de noves fronteres i noves voreres. Fou rector de barriada, fou treballador de Mater Misericordiae i li encantaven els més nins, potencià grups de drets humans. Un gran creient, aquest mossèn. I perquè creié molt en Déu, creié molt en l’home, del qual sempre defensà la seva absoluta dignitat. Ha mort com havia viscut: amb els calçons de l’austeritat i la camisa del compromís, als peus les sabates del pelegrí i a l’indret del cor la creu de l’amor més gratuït.

Pep Toni Fuster, rector de Verge de Montserrat, amic, col·lega, condeixeble, testimoni, tu, que per un món altre, un món distint, tant et cansares, des-cansa ara en la pau pròpia dels amics de Déu i dels amics dels homes.”

J. Bauzá

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

MN. JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA

Butlletí Oficial del Bisbat de Mallorca

L'any 1954 en José Antonio entrava al Seminari Nou de Son Gibert. Tenia 12 anys. L'any passat (*ja n'havien passat 50*) en Pep Toni organitzava al mateix Seminari una trobada d'aquells nins convertits ara en preveres granats o

padrins vells. Aquest curs fou el que donà més preveres a Mallorca en tot el segle XX: 24 ordenats. La idea d'aquest encontre mostra com era en Pep Toni: imaginatiu, creatiu, sabia implicar molta gent en els seus projectes, feia una valoració extraordinària de l'amistat, la fe, el ministeri. Els condeixebles el batiàrem des de ben prest com en "manso", per la seva senzillesa i paciència.

Al llarg de la seva vida i fins a la meta final "*igualó con la vida el pensamiento*" (*dit de Don Antoni Maura*). Per això la gent l'estimava i admirava. Les paraules que deia sortien del seu cor, ell procurava complir-les i així feien diana en els altres. Com ens impactà als seus condeixebles el testimoni de fe que ens donà quan tenia la mort tan a prop! Déu el cridà a la casa del Pare el dia de Tots Sants, com si volgués recalcar la vocació de tota la seva vida. (Palma 1942-2005)

Cadascú tenia una manera de fer-se'l seu. Uns li deien José Antonio, altres Tonio, o Pep Toni i els seus nebots més petits "Coco".

Volgué ser "germà universal". Si no fos per acompanyar sa mare (en això fou vertaderament admirable), hauria estat més anys al Burundi (1967-1973).

Jo diria que en Pep Toni era tan germà que molts –també els seus germans de sang– el tenien com un segon pare. Mai li interessaren els doblers ni els honors, sí l'afecte i l'amistat. Dedicà molts de doblers, que li corresponien, per ajudar a la construcció de la seva parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i al Burundi. Per a ell i sa mare li bastava poc. Era auster. Sempre desitjà i s'oferí per servir a un suburbi de Palma i així ho feu a Son Cladera i Es Rafal Nou. A l'Encarnació hi anà, en un moment especial (1973-1978), per obediència al Bisbe Teodor.

Sabia que la justícia i la caritat són bones germanes. Una no ha d'eliminar ni eclipsar l'altra. En el seu servei a l'Encarnació creà el "Grup Cristià de Drets Humans" i el "Club d'esplai".

Els nins i joves, nebots, del Burundi i de Palma, del col·legi de Sant Rafel, del Centre "Mater Misericordiae" i de les tres parròquies que ha servit se sentien compresos i encoratjats per en Pep Toni. El veien i sentien molt prop d'ells.

Trobarem a faltar el teu somriure, Pep Toni. Però el mateix Bon Mestre que tant estimes i t'omple tant, és també amb nosaltres i l'Esperit ens conduirà a la plenitud de la Vida.

Joan Darder Brotat

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Érem “de aquellos” ...

per Miquel Amengual Saurina

Vull unir-me a l'homenatge a Pep Toni de la nostra revista. Com ell, jo era també “de aquellos”. El primer de la llista i, tal volta, també el primer en dificultats en comunicar-me per escrit en mallorquí. (Esper, Jaume, que puguis corregir les faltes d'ortografia).*

A l'hora de recordar el nostre condeixeble em venen a la memòria fets molt significatius i sentiments de gratitud i d'admiració. Sempre vaig trobar en ell proximitat i facilitat per a parlar de lo nostre més íntim. No vàrem coincidir en tasques pastorals; però sempre recordaré els diners que em va enviar quan jo estava a Perú. Me deia: “Pels teus gastos personals”.

En reunions catequètiques i en intervencions en el darrer Sínode vaig comprovar que, sense deixar l'ortodòxia, era més bé un partidari de la “ortopràxis”, defensant una més radical renovació de la litúrgia i de la nostra acció pastoral més d'acord amb la realitat actual en la que ens movem a Mallorca.

Pens que no va fer una evangelització ahistòrica, sinó incrustada a la realitat que l'envoltava. Es va esforçar en no ser part solament d'una Església de idees, sinó encarnada en la senzillesa i vivència evangèlica. Predicà no des de dalt, sinó des de les actituds de Jesús.

Per tot això, i per altres herbes, m'agradaria poder dir amb unes actituds con les seves: “som de aquellos”, d'aquells que, com en Pep Toni, seguiren de prop a Jesús.

Miquel Amengual

* *Acceptat l'encarrec, les faltes no són d'en Miquel, sinó meves. J.S.*

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

“Camí de retorn al Pare”

per Antoni Mateu

- Per a la revista de la Parròquia, se'ns varen demanar impressions:

Breument dues coses vull dir:

(Varem entrar junts al Seminari l'any 54.)

* La seva forma de viure m'han interpellat sempre, ja des de petit, a ser millor.

Jo crec que Déu ens ha fet el do, en vida, de conèixer amb ell a un Sant, però en serio, d'aquests que se'n pot escriure un llibre i canonitzar. El funeral me va recordar allò de les aclamacions populars com la manera d'expressar aquest sentiment el poble.

* Tenia molts dels valors de les Benaurances. En vull subratllar un al que n'hi arriben poquíssims i que jo admirava part damunt els altres : En Pep no tenia vida privada, la seva vida era el col·lectiu, vivia per als altres.

Hauríem de mirar entre tots de continuar tot lo bo que ell ha començat i ens ha ensenyat.”

- **Faig un “quadern de vida” (Q.de V).**

Feia una setmana que en Pep m'havia dit lo de la malaltia, i hi vaig escriure això:

“Ahir vaig complir 61 anys. En Pep me telefona a les 8. ”*Molts d'anys i que siguis molt feliç.*” Com has passat sa nit ?, li deman, *Sofreixes ?*. “*Prenc unes gotes i el dolor es més flux.*” I d'ànims ? - li deman - com

ho vius ?. Fa mitja riulla i me diu “que vols que te digui...!” Es que jo - li dic - tindria por, estaria assustat.

I aquí me diu: “He d’assumir la realitat. Me queda poc temps de vida. El fet que n’Enric Benito, (oncòleg i amic), m’hagi assegurat que m’aniria assessorant i estaria al meu costat me tranquil·litza. Ara la unió amb Jesús ha d’esser més forta. Si el Pare va permetre al seu Fill aquell sofriment lo meu és una cosa petita, jo també me pos en mans de Déu Pare. A més, també pens, que hi ha molta de gent que sofreix. Amb la meua malaltia estic a prop d’ells , es un altra manera d’encarnació”. (Q.de V. 31.I.05)

En aquets moments a en Pep li surten les conviccions més profundes, les que el varen dur a Àfrica, les que l’han mantingut tota la vida. És el moment de la veritat, de la creu.

- **Hi ha una cosa que hi voldria afegir** perquè me pareix important. No se si vos recordareu que a la darrera reunió de curs que ell va assistir, a la Parròquia d’en Joan, S.Alonso (va voler venir una estona, encara que no se trobava bé per a fer acte de presència), ens va explicar la situació de la malaltia i va acabar amb aquestes paraules: “No me queden molts anys de vida..., **jo ja he començat el camí de retorn al Pare.**”

Dins la intimitat, quan se trobava en la necessitat de parlar d’ell - cosa que no li agradava – als seus millors amics, els feia aquesta confidència:

"Estic ara començant un camí de retorn al Pare".

Crec que aquesta convicció, reiterada dins diferents contexts, va ser molt important en aquesta darrera etapa de la seva vida, dins una espiritualitat de filiació que l’ha mantingut sempre.

Li va permetre encaixar la malaltia i mirar el futur amb esperança .

I així va ser: Va estar atent a les situacions dels altres fins el darrer dia i va morir amb pau. És un detall més, però és de dos dies abans de morir: Aquell vespre jo me quedava amb ell a la nit. Vaig substituir un cosí seu. No parlava sinó el necessari, estava dins el llit en postura fetal, “en cluquilles”. No se movia. Li vaig demanar si necessitava res, me va dir que “no”; al cap d’un rato li dic: “Pep, no tens massa llum a aquesta habitació ? No te molesta als ulls ?” Me respon: “És que, si no hi ha llum, la gent no podrà llegir”.

Un sant, deu ser això.

El tinc al costat.

Antoni Mateu

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

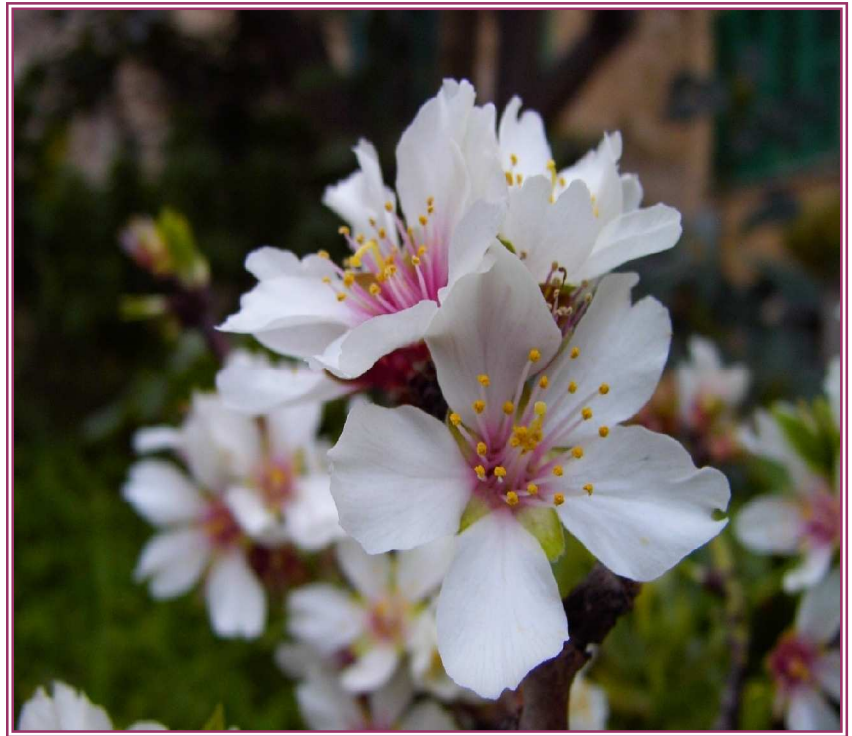
Ses darreres paraules d'En Pep Toni

per *Gabriel Rosselló Rigo*

A s'hora de dir unes paraules des nostre condeixeble he elegit aquest títol perquè per a mi és molt significatiu de lo que era i així com era en Pep Toni. Diré ses meves darreres impressions que em va deixar com a testimoni de sa seva personalitat.

Era a final de maig passat, quan ja coneixíem es seu estat de salut, que - sense saber si feria bé o mal - vaig enviar-li un e-mail dient-li:

"Amic Pep Toni: Fa quasi un any que no mos hem vist. Des de sa reunió que tinguérem a Capdepera l'any passat per aquestes dates per a celebrar l'aniversari de la nostra ordenació. I ja ens hi acostam altra vegada. M'he aficionat a sa fotografia com a "jobby" i, com que sé que estàs delicat de salut, te n'adjunt una que t'alegri la vista, amb un petit comentari. Segur que tu, que sempre has estat molt més llest i imaginatiu que jo, sabràs ampliar i treure-li més suc."

Es tractava d'aquesta foto de flors d'ametller.

l es comentari deia així:

Després de sa tardor i de s'hivern, quan tot sembla adormissat i haver perdut, en sa fosc des somni desconcertant, s'alegria per sa vida, cada any torna puntual sa primavera amb es regal d'una vida nova. Amb sa primavera floreixen de nou ets arbres, tota sa natura es vesteix de flors i de renovada bellesa.

També en primavera Jesús Ressuscita.

Com que el Sr. Batle, es professor de literatura de quint curs d'humanitats, em va dir que no tenia vena de poeta, jo sempre m'ho he cregut i m'he hagut d'accontentar en ser un prosaic i, en tot cas, un contemplatiu de sa bellesa, sobre tot de sa que ens ofereix sa Creació.

Primavera, Sagrament de sa Vida

Amb aquesta expressió hi veig el "Signe" que el Déu Creador ens ha deixat en sa seva "Obra", que Ell és EL DEU DE LA VIDA per sempre.

En una setmana vaig tenir sa seva resposta:

Estimat Biel, bisbe de Cala Ratjada: Pau i Bé !

Gràcies per la teva missiva tan bella. M'ha alegrat molt veure el teu record carinyós i estimulant.

Jo passo uns dies dolentets amb nous tractaments, i és per això que no he respost tot d'una.

Em quedo sense forces, però m'han dit que això és al principi.

Biel, passa bon estiu, i no et cansis de descobrir en la fotografia tants de detalls-petjades del Déu, regal pels homes.

Gràcies pel teu coratge, que mai hem de perdre, siguem on siguem.

Una forta abraçada, Biel !

A sa reunió de condeixebles de juny passat, on ell s'hi va fer present per darrera vegada, em va donar una forta abraçada i tornà donar-me ses gràcies.

Quan fou ingressat per darrera vegada, el vaig cridar per telèfon. No xerrarem molt, perquè estava a punt de combregar, - em va dir -, però no li va mancar transmetre unes paraules d'agraïment i - lo que més m'ha commogut d'ell en aquests tres contactes darrers- semblava que no donava massa importància a sa seva situació, sabia transmetre il·lusió i esperança, com si fos ell el qui tingués el deure d'encoratjar als altres.

Gràcies Pep Toni, per aquestes darreres paraules teves !

Han estat paraules i testimoni. O testimoni més que paraules.

Saberes dur sa teva creu amb elegància... i somrient fins es final.

Puc fer-te una pregunta ?

Ho feres això per sa "ingenuïtat" que et caracteritzava, o per què havies madurat tant com home de fe que es teus ulls de creient entreveien i anhelaven aquella primavera que ve, passat s'hivern ?

Gaudeix, que es teu somriure des d'ara ja no el perdràs mai més !

Biel Rosselló

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

VESTIT DE CARRER I AMB LA CREU A LA MÀ

per Bartomeu Tauler

Era el dia de Tots Sants. Quan, aquell migdia, vaig anar a resar al cementeri davant el seu cos, el vaig trobar amb la placidesa del qui dorm feliç, després d'haver sofert sense queixes, valent i serè: vestit de carrer i amb la creu de Crist a la mà. Tot un símbol d'austeritat i d'encarnació enmig de la gent.

Vestit de carrer, com qui expressa la vivència de la seva vocació cristiana i ministerial, des de la secularitat.

Amb incansable tenacitat, visqué sempre prop dels pobres, molt sensible davant qualsevol persona que patís.

Volgué encarnar-se a Burundi. Trepitjà places i carrers de les barriades. Es preparà perquè el seu servei fos més eficaç a favor dels nins i joves disminuïts a Mater Misericordiae.

Posà el cor en tot el que feia, en les persones a qui volia transmetre el missatge i l'experiència de fraternitat i de justícia. Estimà la terra i les muntanyes, la llengua i la cultura, com a dons magnífics de Déu. Acollí amatent els qui arribaven d'altres terres i cultures.

No escalà mai cap tipus de poder o privilegi.

Se sumà a les denúncies, per defensar els drets i la dignitat de l'home i de la dona.

A l'Encarnació, a Son Cladera i en Es Rafal, obria les portes de l'església a les famílies de la barriada, i enmig de les places unia el missatge cristià i el compromís de poble, fent seves les esperances, les penes i les alegries de la gent.

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Amb la creu de Crist a la mà i al cor.

Estimava el Crist i l'anunciava sense artifici, sense etiquetes ni afegits inútils.

El Crist germà i salvador, amic dels infants, fet assequible amb celebracions festives, amb símbols, amb càntics, amb vida. El Crist jove per als joves. El Crist de l'Evangelí per als pares, per als majors, per als malalts.

El Crist de la Creu i de la Resurrecció, que amb la mà alçada indica el camí i la meta.

Amb la seva peculiar creativitat, feia participar de la Fracció del Pa, de manera que l'Eucaristia fos un gran sopar de família, centrat en la presència del Senyor, que transforma els cors, millora la convivència humana, prepara per a fer de tots, ciutadans del cel nou i de la terra nova.

Què més he de dir? Tots coneixem com era en Pep Toni: idealista, alegre, animador, esperançat, organitzador, tenaç, tossut, incansable, abocat sempre als altres...

Que tenia també defectes? Clar que sí, però jo diria que eren conseqüència de la seva tossudesca i de la seva feneria incombustible.

L'any llarg de la seva greu malaltia que el duria a la mort fou motiu d'una purificació dolorosa, que ell portaria amb total naturalitat, discretament, amb molta pau i serenor.

Se n'anà de puntetes, com qui no vol molestar. Segur que, ben prop de Jesús, ens envia una bona dosi d'esperança i de capacitat de lluita. Gràcies al Senyor i a tu, Pep Toni, per les petjades que ens deixes marcades en el camí...

Tomeu Tauler

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Un home bo

Per *Gabriel Rosiñol*

Amb aquestes breus paraules vull definir en Pep Toni Fuster: Tot ell traspuaava bondat. Tots els que a ell s'acostaven eren amics, i mai de la seva boca sortí un no per estendre la seva ma generosa.

A pesar de la seva aparença, entre enlairada i quasi despistada, retenia les paraules i, sobre tot, les promeses, que sempre complí amb sol·licitud. És el bell record que conservo d'ell, sobretot del seus anys de maduresa.

D'infant era quelcom diferent, un projecte per fer. Però, des de la infància duia marcada al seu cor la serenor i la dolçura.

La seva santa paciència, quan jugava d'extrem als partits de futbol esperant que la pilota li arribés, per a després quasi de manera furtiva escapar-se de la defensa i sorprendre al porter, va fer que el bategéssim com en "manso", nom també del ca que guardava pacientment ca ses monges, o que les monges el guardaven a ell amb tota cura.

No se quan ni de quina manera me la pagarà, però me'n deu una !

Retir el que he dit, perquè el deutor no és ell, sinó el Senyor Rector, que, com a "vendetta" final de carrera, va desbaratar els plans que en Toni Perelló i jo ens havíem fet.

Emportats per la cabòria del "Coenaculum Christus Dominus" o "Institut Juníper Serra", (una espècie de màfia secreta i obscurantista al si de la comunitat més grossa del Seminari), Toni i jo ens presentàrem voluntaris per anar al Burundi i el nostre oferiment havia estat en principi acceptat. Doncs, no !

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

De cop i volta, el vespre abans de la nostra ordenació, en Toni, amb gran secret, me comunicà que jo quedava a Mallorca i ell partia cap al Burundi acompanyat d'en Pep Toni.

L'enrabiada fou tan forta que no vaig assistir a la Rectoral, la tarda del dia de l'ordenació, per retre les gràcies a qui ens havia portat fins a la meta. Era la meva ferma protesta per la seva jugada.

Quan a l'avió que els portava cap a Burundi via Bèlgica, ens abraçarem per acomiadar-nos, amb un somriure a la cara li vaig dir a Pep Toni:

*Aquest era el meu lloc, però tu, sens dubte, ho faràs
millor que jo;
que Déu t'acompanyi !*

* * *

Han passat els anys i recordar aquestes petites anècdotes me fan reviscolar temps d'il·lusions i somnis. Il·lusions i somnis que pel Pep Toni s'han convertit en eterns.

Deixau que el meu comiat sia amb paraules del poeta:

*“Ara soc lliure, per fi !
Ara tinc el camí obert al meu davant.
Les meves ales són plenes del desig del cel.
Aniré a trobar els estels bategants de la mitjanit.”*
(Tagore).

Palma, 1 de gener de 2006.

Gabriel Rosiñol

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

RECORDS D'EN PEP TONI ...

Per *Jaume Gual Mora*

Era el 14 d'octubre de 1954 quan ingressàrem al seminari menor a Son Gibert. Mon pare i ma mare m'acompanyaren amb el matalàs, la taula, la cadira i la gabieta (alacena) per guardar el companatge pel berenar de l'horabaixa.

Aquell dia vaig conèixer en Pep Toni, el seu pare i la seva mare, quan a l'enorme dormitori, just haver arribat, ma mare em feia el llit. En Pep Toni va arribar també i l'acomodaren al meu costat, un poc més avall que a mitjan lloc a la part dreta d'aquella gran sala.

— *D'on sou?* — va demanar la seva mare —.

- *Som de Mancor,* — li va contestar la meva mare — *i voltros?*

- *Noltros som de Palma.* Ma mare li va dir que no tenia altre fill i que ells estarien millor perquè vivint a Palma tendrien el seu fill ben a prop.

Sempre en Pep Toni i jo estàrem un vora l'altra quasi bé a tots els llocs, excepte els anys que en Mateu Galmés va estar entre nosaltres (en Mateu va entrar a segon curs, va passar a formar part de la Secció Major i a cinquè ja deixà el seminari).

Aquest fou el primer contacte que vaig tenir amb en Pep Toni.

.....

Molt sovint, en aquell gran dormitori, succeïen coses que esvalotaven els seus ocupants. Mentre alguns, com en Sebastià Salom, es dedicaven a fer discursos durant la nit i aixecar-se somniant, en Pep Toni roncava fort, el sentien des de qualsevol racó del dormitori. Un bon dia, no record ben bé els que ho férem (qualcú en llegir aquest escrit se'n sentirà còmplice), decidírem posar-li un poc de pasta de dents devora el forat del

nas. Podeu suposar que aquella frescor va fer que en Pep Toni es tocàs prop del nas i se'n posà, de pasta, per tota la cara. A hores d'ara no record si aquella malifeta propicià que anàssim a besar la mà al Sr. Moncadas o si no se n'adonaren els "prefectos".

El cert és que en Pep Toni no s'enfadà gens ni mica, mai no el vaig veure enfadat, acceptava les bromes i a aquella la va encaixar bé.

.....

Crec que ja fèiem 4t o 5è curs. En Pep Toni tenia problemes a les orelles i nas i "l'otorrino" li va receptar un medicament que era com una manxeta que es posava dins el nas i, en el moment que la pressionàvem, ell havia de dir quaranta-quatre. Això comportava un trullet que fèiem i ens divertia a tots.

.....

En Pep Toni jugava bé a futbol, era un bon extrem.

Només tenia un defecte, la seva lentitud. Amb això xocava fortament amb persones com jo mateix (que era i encara som, si no em control, un "primo, primi" que tot ho faria a trossos i mossos) i molt sovint li recriminàvem la seva lentitud quan arribava tard, corrent per l'extrem, a la pilota que li havíem enviat. Així li recriminàrem la seva lentitud i sang freda, quan en una final d'un d'aquells tornejos que fèiem per cursos,

vàrem perdre amb el curs d'en Miquel Company, Genovard, Gelabert, etc. que ens anaven dos anys darrera. En Pep Toni acceptava les nostres ires sense enfadar-se.

.....

Quan sortírem del Seminari i en Pep Toni se n'anà a Àfrica, vaig deixar de tenir contacte amb ell. (Només els contactes quan ens reuníem els condeixebles, si ell es trobava a Mallorca). Fou molt més endavant, ell ja treballava com a psicòleg a Mater Misericordiae, quan vaig tornar trobar-me amb ell per la meua condició d'inspector d'educació de referència d'aquell centre. Vos puc ben assegurar que la seva tasca al centre era molt reconeguda i d'una professionalitat fora mida.

.....

A principis de juliol de 2003 em trobava jo ingressat a la Policlínica perquè m'havien de fer una petita intervenció de tiroides. En Pep Toni tenia la seva mare ingressada i la cuidava. Ens trobàrem, tenguérem ocasió de parlar i m'animà molt en aquells moments.

.....

A la trobada de condeixebles que tenguérem al centre parroquial de Santa Maria la Major d'Inca, crec que a finals de desembre de 2004, va seure devora jo i em digué que l'havien d'operar de pedres i ja que hi eren li corregirien també una hèrnia de hiatus

que li causava problemes. Poc temps després se li diagnosticà la seva malaltia. Aleshores vaig tenir ocasió de parlar amb l'oncòleg Enric Benito, quan ens trobàrem a un dinar d'amics que ens veim sovint. A n'Enric, home de profundes conviccions religioses i entregat totalment a la seva tasca, atenent, amb cures paliatives, a malalts en fase terminal, li vaig comentar el que sabia de la malaltia d'en Pep Toni. Ell l'havia visitat i havia vist tot el seu expedient. N'Enric estava impressionat de l'enteresa de com en Pep Toni afrontava aquella situació amb una consciència total de la seva malaltia però que volia viure sobretot amb una gran preocupació per la seva mare molt major. N'Enric em digué que el contacte en aquells moments amb en Pep Toni li havia ajudat per aprofundir en les seves creences i en el sentit de la vida.

.....

Un horabaixa, amb la meva esposa, acudírem a la Policlínica a visitar en Pep Toni. Tres o quatre setmanes després moriria. Estava assegut i berenava, ens digué que s'ho acabava tot, malgrat no tengués molta gana, perquè tenia poques forces. Estava un poc neguitós perquè aquell dia li havien posat un drenatge que li molestava molt. La seva mirada fonda, la seva cara llanguida, tota la seva figura, semblava cadavèrica. Però tenia ganes de viure, lluitava, no es resignava a perdre i volia vèncer la malaltia. Arribàrem a ser sis persones dins l'habitació. Era molt estimat i estimava tothom.

.....

El darrer record, el dia de la seva mort a la sala del cementeri.

En Pep Toni abatut i vençut. En cos de camisa em semblà la figura del treballador de la vinya del Senyor que, acabat el seu jornal, descansa i rep el premi al seu esforç i entrega al treball. El comiat que tengué lloc en aquella sala, plena de records vius per a tots els que parlaren i tots els molts amics i amigues que érem allà, em va fer reviure també a mi els records d'aquell amic, que sens dubte va practicar i viure les benaurances. Bona persona, sensible a les necessitats dels altres, que estimava de veres els pobres perquè era i va viure pobre, inconformista i crític amb les fal·laces estructures de l'Església, auster i exigent en si mateix, home de pau i que escampava pau al seu entorn.

Pep Toni, com que ets al cel, vull fer-te un prec:

“Fem-hi un lloquet que hi pugui jo”.

Jaume Gual

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

**EL
DARRER
RECORD**

per **Bartomeu Català**

D'en Pep Toni jo voldria recordar de forma especial els seus darrers temps de vida.

Conscient, serè, lluitador, confiat...

I allò que la darrera vegada que el vaig veure m'he va impressionar tant.

Me va dir: "*Cuida't molt, que val la pena que segueixis vivint*".

Me'n vaig anar pensatiu.

I me preguntava ¿Cóm és possible que me digui això i pensi tan poc en ell mateix ?

I tot amb aquella senzillesa que tant el caracteritzava.

Senzillesa que sols tenen les grans persones de cor bondadós i generós.
Gràcies, Pep Toni.

Tomeu Català

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

A EN PEP TONI FUSTER

Glosat d'en Bartomeu Fons

Pep Toni, molt bon amic
i en el seminari veïnat,
d'aquest món ens has deixat
em sap greu, de cor ho dic.

Els condeixebles t'hem seguit
en la teva malaltia.
A tots això ens dolia
admirant la valentia
amb que ho havies assumit.

"Les campanes de la Sang"
mos cantaves amb humor;
tots podem recordar-ho
amb el cor ple d'amor gran.

"Als condeixebles", Pep Toni,
El juny passat expressaves
quelcom ben profund i propi;
tots obrírem les orelles.

El teu pronunciament,
respecte a la malaltia,
ens va causar sofriment,
però també alegria
quan et vérem tan valent.

"Em pos en les mans de Déu
per a seguir caminant"
deies segur i llampant
des de lo més íntim teu.

"Les alegries, les penes"
ens dius que hem de compartir
que vol dir gaudir i sofrir
tan si són teves com meves.

Amb els "ulls plens d'optimisme"
i per a tots "una abraçada"
volies fer-nos reviure
la teva mateixa alçada.

"Joia profunda i amor"
volies per tots nosaltres;
això per a uns i altres
ens serà bona escalfor.

Vet aquí el teu testament,
per a nosaltres ben viu;
li tendrem ben molt d'esment
mantenint el teu caliu.

Bartomeu Fons Pascual

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

PEP TONI FUSTER A L'ENCARNACIÓ

Per Joan Darder Brotat

Tres dels nostres condeixebles visqueren a Palma tot el temps que durà el nostre Seminari (1954-1967). Eren Pep Toni Fuster Segura, Antoni Mateu Brunet i Joan Darder Brotat. Això feia que, a més de la convivència a l'internat, durant les vacances d'estiu, Nadal i Pasqua ens veiéssim sovint. Ho desitjàvem i ho procuràvem. Les nostres cases i famílies respectives, les parròquies de santa Catalina Thomàs, El Terreno i sant Sebastià ens veien conversar, passejar i resar junts. ¡Quantes vegades pujàrem a la Bonanova! Després, amb el temps, ens tornàrem a trobar, per parelles: a l'Encarnació, en Pep Toni i jo, i a la Mare de Déu de Montserrat, en Pep Toni i n'Antoni Mateu. Entre nosaltres tres es formà un vincle molt lliure i molt fort que també la mort haurà de respectar.

En Pep Toni anà al Burundi, amb el cap i el cor que li vessaven. Era un brollador d'idees i projectes. Jo, a continuar estudiant a Comillas. Ens escrivíem de tant en tant. Però aquesta correspondència s'intensificà quan ell havia de tornar a Mallorca i no sabia on aterrar. Jo, de Comillas vaig anar a la parròquia de sant Sebastià. Decidirem oferir-nos al bisbe Teodor per anar junts a una parròquia de suburbi de Palma, i així li diguérem. No va ser fàcil trobar un buit sense crear descontents. Fins i tot es parlà de crear parròquia can Domenge. El bisbe ens sortí amb una carta que no sé si estava marcada: l'Encarnació. N'Antoni Roig volia fer un o dos anys sabàtics, continuant de rector de l'Encarnació, dirigint la parròquia els caps de setmana i a distància. Acceptàrem la proposta del bisbe, però amb un rector que hi fos sempre, no només els caps de setmana. D'aquesta manera començàrem en Joan Bestard, en Pep Toni i jo el 4 de novembre de 1973. En Bestard durà poc de rector perquè per Pasqua de 1974 ja era vicari episcopal de la zona II. Quedàrem en Pep Toni i jo i prest s'hi sumà en Teodor Suau. El nostre treball conjunt a l'Encarnació durà cinc anys que

no canviaria per res del món. A cap altre lloc on he treballat com a prevere, m'he sentit tan compenetrat amb l'equip de capellans com aquests anys de l'Encarnació, anys difícils eclesialment i políticament. Costava l'assimilació del concili Vaticà II i no volia morir el franquisme.

Tots coneixem en Pep Toni de prop, amb les seves qualitats, caràcter i limitacions. Amb una tenacitat d'acer i paciència de plastilina per aconseguir els seus objectius. Era com un borino cercant la llum; donant voltes i més voltes sobre les seves curolles fins a fer-te el cuc de l'orella malalt. La seva imaginació no es conformava, com en molts de nosaltres, passejant pel món de les idees: S'havia de concretar amb uns globus o una arada en rodes penjada sobre el presbiteri o amb un líquid que cremàs durant la celebració... Els altres no sempre ho vèiem tan clar, o vèiem més els perills de que caigués l'arada... El líquid que cremà una Vigília Pasqual en deixà un grapat d'estormeïats...

El que és ben cert és que aquell tríode (tres parells de cames, tres caps i tres cors, els d'en Pep Toni, Teodor Suau i un servidor) aguantà moltes coses i en pogué servir un grapat a la parròquia de l'Encarnació. Cada setmana ens reuníem, comentàvem la marxa, projectàvem i anàvem resolent...

L'aportació més pròpia i original d'en Pep Toni aquests anys va ser: la creació del Grup Cristià de Drets Humans, el Club d'Esplai per a nins i joves, l'animació a Palma de la Diada de la No-Violència i de la Pau per als escolars, la creació de tres petites comunitats de base, a cada una hi havia un dels capellans. La seva petita comunitat encara es reuneix i ell hi ha estat present fins a la seva mort. Ja sabeu que també "era uno de aquellos", però això no li impedia dirigir el cant a les misses que fes falta.

Feia escola de religió al col·legi de sant Rafel, de les Germanes de la Caritat, que queia dins el terme parroquial. Era una cosa molt distinta a la d'un professor clàssic. Era un jove "com ells/elles" però que estimava, li agradava jugar, educava en humanitat i traspuava fe. La seva encarnació a "Mater Misericordiae" ens mostra el camí que va fer.

El nostre estimat condeixeble no imaginava només coses, ni es limitava a crear-ne. Tenia la virtut d'engrescar a molta gent en les seves idees i projectes que el recolzaven, col·laborant amb il·lusió.

Jo pens que el nostre Pep Toni "odiava" el buit, la inactivitat, el sense-sentit i la tristor. Animava festes i excursions i estava molt prop dels tristos, dels pobres i dels que ell podia ajudar o consolar.

Pep Toni, tu que no volies un Cel molt amunt sinó endins, continua enmig de nosaltres!

Joan Darder

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Pep Toni Fuster

per Antoni Bennassar

Ja ens hem hagut de despedir de tres bons amics i condeixebles: d'en Miquel, d'en Mateu i ara d'en Pep Toni.

El dia del funeral d'en Pep Toni es va veure com l'apreciava la gent. Fou una aclamació popular.

Jo, des que vaig saber que en Pep Toni estava tan malalt, vaig tenir quatre ocasions de parlar amb ell.

LA PRIMERA degué ser uns cinc o sis mesos abans de morir. Férem una bona caminada juntament amb en Jaume Sancho. Parlàrem de tot: de la societat, de l'Església i també de la seva malaltia. Ell en parlava amb serenor i confiant en els remeis mèdics: quimio, ozó, etc. Però respirava confiança en Déu. No manifestava gens d'angoixa. Una vivència que expressà aquell dia fou que el sofriment l'acostava a tota la gent que sofria.

LA SEGONA ocasió va ser en la reunió de condeixebles que tenguérem a Can Joan Bauçà. Allà tots poguérem comprovar l'actitud d'acceptació que tenia.

LA TERCERA fou a la clínica, uns 10 dies abans de morir. Estava amb un grup de mestres i psicòlegs de Mater, parlant dels problemes dels nins del centre. I ell participava activament en els plantejaments que es feien.

A mi això em recorda allò que ens contaren en el Seminari: quan preguntaren a un nin què faria si li comunicassin que havia de morir, i ell contestà que seguiria jugant.

Ell seguia fent el que havia de fer, quan el cos li donava permís.

L'ÚLTIMA vegada que el vaig visitar, dissortadament, ja no vaig poder parlar amb ell. Estava sedat.

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Eren dos o tres dies abans de morir i li havien fet la segona operació. Però encara obrí un ull, per fer-me cas. (Va exercir el seu estil fins el darrer moment).

Jo, de totes les coses que es poden dir d'en Pep Toni, en vull remarcar dues: Primera,

LA PROXIMITAT que era capaç d'aconseguir.

Sempre que parlava amb ell, el sentia a prop.
Estava obert al que li deia, interessat.

Crec que no conec ningú que es faci tan proper com s'hi feia ell.

T'escoltava amb totes les fibres del seu cos, i el que et deia li sortia de l'ànima.

Jo li aplicaria aquella sentència llatina que diu:
"Ex plenitudine cordis os loquitur".

Sí, ell parlava des del cor i arribava al cor de l'altre.

Això únicament s'aconsegueix quan hi ha una gran coherència interna. I ell la tenia.

Record que quan morí el meu cunyat, Lluís, el vaig cridar per demanar-li que digués el funeral. Jo volia algú que contactàs amb la meva germana, que estava molt angoixada. I vos puc ben assegurar que en Pep Toni aconseguí fer néixer dins ella una esperança que alleugerà el dolor de la pèrdua.

Una altra característica ben palpable era la seva **DISPONIBILITAT**. Els problemes dels altres eren més importants que els que pogué tenir ell.

A mi, la seva mort m'ha interpel·lat.

Però estic segur que ara tenim un bon intercessor en el cel.

Antoni Bennassar

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

SANTO SÚBITO !

“No tenc pena, tenc enyorança ...”

J. Sancho

No fa massa temps, a un funeral romà multitudinari, vàrem poder llegir tots amb un cert esglai unes pancartes massa entusiastes amb aquesta exigència urgentíssima: “Santo súbito !”
Sant, ja ! i fora més coverbos !

En les exèquies i funeral del nostre germà Pep-Toni no n’hi vaig llegir cap de pancarta, però sí hi vaig poder llegir un sentiment profund -silenciosament guardat- que proclamava aquesta convicció: Santet, ara ja ! (i dic santet perquè en Pep-Toni no va ser mai afectat de coses grosses). Si els sants són amb senzillesa els escollits de Déu, que - amb virtuts i mancances- visqueren i encarnaren en les seves vides l’evangeli de Jesús, i aquests es proclamassin, com en temps primer, per aclamació o sentiment popular dels que el coneixíem bé, ja tindríem Sant Pep-Toni !
Santo súbito !

Tots els demés requisits són només parafernàlia de curials i liturgistes...

Déu ho sap i nosaltres també. Això ens basta.

Jo no som massa devot de resar als Sants: Ells no ho necessiten i nosaltres ja sabem que entre ells i nosaltres hi ha una comunió tan forta que no necessita expressar-se amb més paraules...

Però vos puc assegurar que, si alguna vegada necessit “moure tecles” allà dalt, ja sé bé a qui m’he de dirigir:

Hi tenim un amic que, per a això, no n’hi ha hagut cap mai com ell: En Pep-Toni, aquí baix, ja era un “incordio” i quan volia o necessitava alguna cosa - mai per a ell mateix -, amb aquell somriure seu tan personal i bondadós que sempre et desarmava, no parava mai d’insistir i de gratar

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

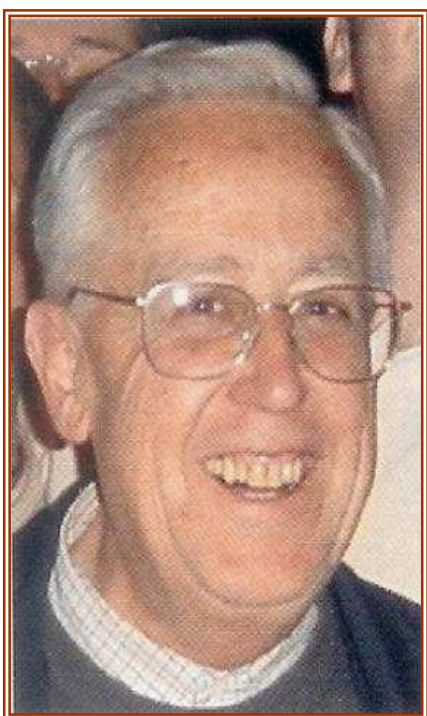
i de punyir i punyir, fins que, per esgotament físic,
tots acabàvem sempre per accedir-hi. Al que fos !
per tal de sortir-ne...

Sé que allà dalt ara hi tenim un sant amic que
estarà sempre per a nosaltres i per a les nostres
coses.

I crec mesurar bé les paraules sant i amic.

Per això va ben arreglat Sant Pere cada vegada
que hi anem arribant algun de nosaltres !

Com que el senti: “Au ! Venga !... Que aquest era
amic meu!... i així mateix era bona persona !...
Venga, ja !... ” I ell no amollarà...

Potser que hàgim
d'esperar una bona
estona davant la
porta, però,
tranquils !: amollarà
abans Sant Pere que
Sant Pep-Toni...

Amic ! frueix ja de
Déu, i no oblidis “*la
vall on vas viure*”!

Nosaltres, al teu grat
record, mai no hi
ajuntarem la pena...
però sí una forta
enyorança !

Sant Pep-Toni, ora pro nobis !

(Si algú se dol d'aquesta “canonització” - “Santo súbito !” - ,
que s'hi posi coques. Mirau com ell se'n riu...)

Jaume Sancho

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

LA DARRERA VISITA

Per Joan Sunyer Ramos

Ja s'han dites moltes coses d'en Pep Toni, aquí podeu llegir tots els noms afectuosos que vulgueu i coneixeu amb que En Pep era conegut per a nosaltres.

La seva forma de ser, convidava a batiar-lo de bell nou sovint. Ell ho acceptava sempre amb un mig somriure, no li donava massa importància, no et feia gens de cas, l'important era aconseguir el que volia de tu.

Vos contaré la que fou la darrera trobada que tinguérem a la Policlínica, a l'habitació 325, al dia abans de la "petita intervenció; sols posar un tubet", segons ell.

Després de deixar la feina, a mitjan horabaixa, vaig pensar que seria bo fer una visita a en Pep Toni, abans d'anar a casa nostra. Dit i fet. Ell no era a la seva cambra. En demano noves, i les infermeres em diuen: "deu haver sortit a fer alguna visita..." En Pep "Fustes" ja no estava per anar de visites. En aquestes estava, fent la "pia" tot sol, corredor amunt, corredor avall, quan sobrí l'ascensor i aparegué ell a la cadira de rodes.

L'aspecte no era dolent, malgrat que estava sec, molt tranquil, amb la tranquil·litat del qui sap que està en mans del Pare. Venia de fer-se unes radiografies que els metges necessitaven per la "petita intervenció" del sen demà. Entrem a la cambra, l'ajut a acomodar-se a la seva cadira. I, en aquestes circumstàncies, parlam de "omni re scibili".

En concret parlam del Sínode dels Bisbes. Els resultats del Sínode el posaren ben trist.

En Pep Toni encara era capaç d'esperar.

Però quedà molt decebut de les preocupacions episcopals: “Sols servirà per recordar que a l’any 2005 això eren, encara, les preocupacions del bisbes. Ja ho val !”, deia ell. Em lliurà “El País” perquè em poses al corrent del que passava a Roma. La nostra conversa seguí tranquil·la, pausada.

Em parlà dels companys de Seminari, d’en Mateu Buades, que l’havia visitat, d’en Jaume Sancho, que tant prop d’ell estava aquells dies, d’en Toni Mateu, i molts d’altres. Parlarem de tantes coses... de la seva estimada parròquia, dels seus feligresos, d’en Jaume el coordinador, d’Antonio ... parlarem de la pastoral del Bisbe..., i tornarem al Sínode, i ell es lamentava de que tants d’esforços per, al final, donar passes cap en darrera.

En Pep feia molt d’anys, des del Seminari, que havia pres partit per una altra Església; podem estar d’acord amb ell o no, però fou sempre fidel a aquest plantejament. Havia pres partit per una església “nova” i renovadora, sacrament de salvació per a tot home, amb unes formes i llenguatges de l’home d’avui. En Pep Toni, ja des de principis dels anys seixanta, ha estat un home d’Església responsable, sempre ple d’il·lusions i esperances, creient de veritat.

Es feia tard, el sol tirava cap a ponent. Jo em fixava que ell estava ja un poc fatigat i que no volia que jo me n’adonés. La nit per a ell seria molt llarga ... Una vegada més li vaig demanar:
Pep, què puc fer per tu, què vols que faci ?
I la resposta no es feu esperar: ESTIMAR-ME...

Ja no vaig parlar més amb ell.
L’endemà prengué ja el camí sense tornada cap a la casa del Pare.

Pep Toni, estimat del Pare, visquis per a sempre en el nostre cor, i en mans del Bon Déu. Tu que pots, empeny un poc el carretó.

Cala Gamba, a 7 de gener del 2006.

Joan Sunyer

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

A l'entranyable Pep Toni

per *Rafel Umbert*

He recorregut el camp de la meua memòria per tal de recuperar aquelles imatges que fixà la figura del benvolgut i estimat Pep Toni.

I més que imatges fulgurants i anècdotes ocurrents hi he descobert un camp ple d'espigues que, amb el seu onejar al vent i amb el seu daurat bagatge, em transmeten la serenitat, la senzillesa, la pau i la fecunditat d'una vida teixida de somriures que comprometen, de paraules afables que esperonen, de testimonis vius que interpel·len.

Senzillesa que arranca del famós “gic, gic” rítmic d'aquella tauleta de “mimbre”, única en tota la sala d'estudis (no oblideu la “cornelonera” d'en Tomeu Fons). Aquell jovencell ajupit damunt la taula se'm presenta avui a la memòria com la primera imatge d'un Pep Toni que vaig conèixer quan ell ja feia un any que era al Seminari i ja havia consumit la conseqüent dosi de pretèrits i supins per part del recordat D. Toni Esteva. La dosi jo l'havia engolida de mans del meu Rector Mn. Gabriel Frontera a força de prémer i amb qualque clotellada de propina.

“Manso”, paraula carinyosa amb què el definíem i que tant tenia que veure amb la seva bonhomia natural. Una rialla contagiosa que no sabies mai el que amagava, però que et convidava a obrir-t'hi i fer-te el seu amic.

El record vestit amb aquell xandall tan peculiar, que usàvem tots, jugant a futbol i corrent “la banda” per tal de centrar la pilota al cap d'En Toni Perelló i poder arribar així a la cèlebre final que, per cert, vàrem perdre per 2-1 ara no record amb quin curs – jo era el porter i no vaig quedar massa satisfet de la meua actuació - i amb l'arbitratge del famós Simó Fiol.

Especialment entranyables i sempre presents a la memòria aquelles dues acampades d'estiu a Cabrera. I el gran concurs de cant on En Pep Toni quedà guanyador per unanimitat popular – que no és la mateixa unanimitat que la d'En Parets - amb aquella recordada cançó, primer lloc del “hipparade” durant varies temporades, i a la que En Pep infonia la seva particular entonació:

*“Ses campanes de la Sang,
qui les toca ? qui les mena ?
el Rector de Santa Elena...”*

Jo, que per a D. Bernat Julià era “demasiado joven” per a cantar a l’Schola Cantorum”, em vaig haver de conformar amb el segon lloc, amb la no menys famosa “La puerta del Sagrario”.

Oh, quins dies aquells !

La meva etapa de prefecte em va mantenir desconnectat del curs durant els darrers quatre anys. I per més que espigol no hi ha forma de trobar altres records.

I dels anys de prevere m’impressiona certament la seva disposició a anar al Burundi, la seva tasca a Mater i el seu treball a Verge de Monserrat.

I per acabar, vull remarcar el que, imagin, que tots traurem a rotllo: el seu despreniment, no sols de cara al seu sou, que solia compartir amb causes del Tercer Món, sinó despreniment davant la forma d’afrontar la darrera etapa de la seva vida. Aquella senzilla indumentària que l’acompanyà en el seu darrer viatge potser el símbol del que fou la seva vida i del que fou l’acceptació serena i exemplar de la seva mort.

Sé que des de la vora del Pare ens ajuda i ens esperona.

Salutacions a n’En Miquel Nigorra i fes-nos lloc, Pep Toni, amic i germà.

Rafel Umbert Sureda

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

En Pep Toni en el record

Per Antoni Perelló Nebot

Encara que no sigui el meu fort la literatura i sempre m'hagi fet peresa escriure, crec que en Pep Toni es mereix un esforç per la meva part per posar en comú algunes vivències que hem compartit.

Com tots sabeu, a principis del mes de setembre de l'any 1967, abans d'ahir, dos mesos després de l'ordenació, en Pep i jo, una bona matinada ens ficarem dins l'avió cap a Brussel·les. Anàvem a Burundi. Allà a Namur hi passarem tres mesos aprenent el francès i, després d'anar una setmana al nord d'Alemanya, a casa d'uns amics d'en Pep, en tren anàrem a Roma, la capital del Imperio, a pesar-hi uns dies, fins que a mitjans desembre embarcarem cap a Burundi.

Allà hi romanguérem cinc anys. Com podeu suposar les anècdotes que mos succeïren son moltes i molt jocosos. Vos puc assegurar que en Pep Toni a Burundi era una institució, com en el Seminari. Qui no el recorda correguent darrera la pilota, amb aquella forma peculiar seva? I els seus acudits, a vegades fora de lloc? En el Burundi era exactament igual. Entre nosaltres era famosa la seva peculiar forma de pronunciar el francès. Què de vegades n'hem rigut!

Però no solsament per recordar això vull escriure aquests dos mots. En Pep Toni era un home sencer i profundament creient. A vegades la seva fe, ferma i profunda, et feia empegueir. Record la serenor, fe i esperança de la darrera vegada que vaig xerrar amb ell abans de morir.

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Aquella nit me va costar adormir-me. Com és possible que en Pep m'he digui aquestes coses i d'aquesta manera ? em preguntava.

Quin suport de fe es necessari per a tenir aquesta actitud davant aquests moments tan difícils i definitius ?

Vos puc assegurar que el vaig admirar i l'admiro, i certament tenc enveja d'ell, de la seva fe, de la seva esperança, de la seva entrega als altres.

Crec que es pot dir que els talents que Déu li donà els ha fet rendir el màxim.

Antoni Perelló Nebot

NOTA BIBLIOGRÀFICA DE PEP TONI FUSTER

Per Joan Parets Serra

Acaba de publicar-se el llibre:

BIBLIOTECA DIOCESANA. EL CERTAMEN DEL SEMINARI CONCILIAR DE SANT PERE

Varis autors escriuen petits estudis referents als certàmens i cataloguen 1135 treballs. L'editor és el Consell de Mallorca. Departament de Cultura. Palma, 2005. 163 pàgines.

A la pàgina 92 del llibre diu:

Fuster Segura, Josep Antoni:

450. DESCRIPCIÓN SOCIO-RELIGIOSA DE ALGUNOS ASPECTOS DE LA CIUDAD DE PALMA. (*Mecanografiat*).

Ramon Serra Isern. 1963. 419 fulls. CERT-147 bis 3.

450/a INTRODUCCIÓN A UN ESTUDIO CRÍTICO - BIOGRÁFICO DE SANTA CATALINA THOMÀS. FUENTES Y BIBLIOGRAFIA. (*mecanografiat*).

Joan Parets Serra. 1965. 117 fulls. CERT-147

451. DESCRIPCIÓN SOCIO-RELIGIOSA DE UNA PARROQUIA DE CARÁCTER TURÍSTICO. (Parroquia de Nuestra Señora de la Salud de El Terreno). (*Mecanografiat*).

Antoni Mateu Brunet. 1966. 225 fulls. CERT-154 bis 2.

Joan Parets Serra.

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

PATIRI YOZEFU

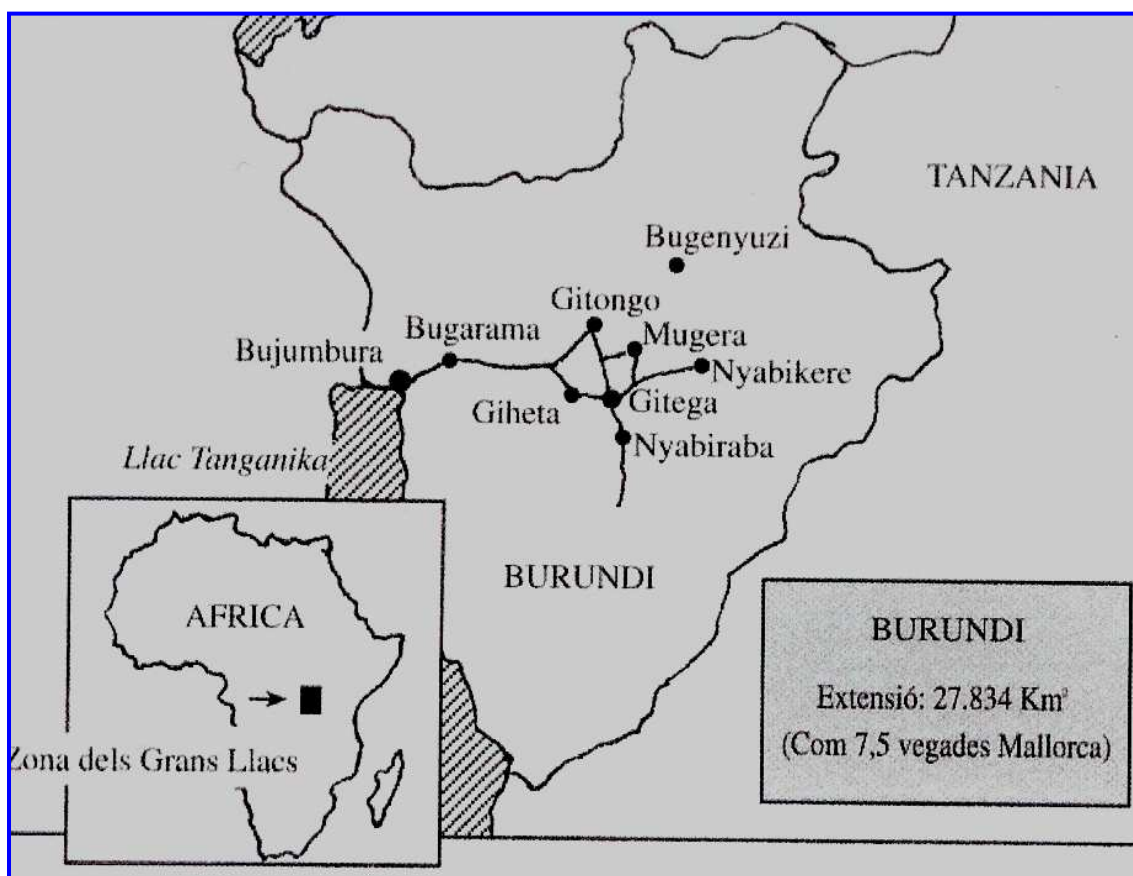
per Sebastià Salom

La neboda d'en Pep Toni al final del funeral va dir unes paraules emotives en record del seu oncle. Va començar dient que sempre li havia cridat l'atenció que li donassin tants de noms diversos: José Antonio, Tonio, Josep, Pep, Pep-Toni... i altres que ara no record. Però a la llarga llista de noms que va enumerar encara se'n va deixar un, el de "patiri Yozefu", perquè així és com l'anomenaven els cristians de Burundi on ell es va entregar en cos i ànima durant els seus sis primers anys de capellà.

Perquè, com recordareu, a l'estiu de 1967, mentre els altres condeixebles érem enviats aquí i allà per diverses parròquies de Mallorca, ell va ser destinat a Burundi juntament amb en Toni Perelló.

Permeteu-me en primer lloc un ràpid recorregut cronològic de l'estada d'en Pep Toni a Burundi. Hi va arribar dia 6 de desembre de 1967. Després de quatre mesos d'estudiar kirundi a Muyange, va formar part de l'equip de capellans mallorquins que treballava a Gitongo, mentre en Toni

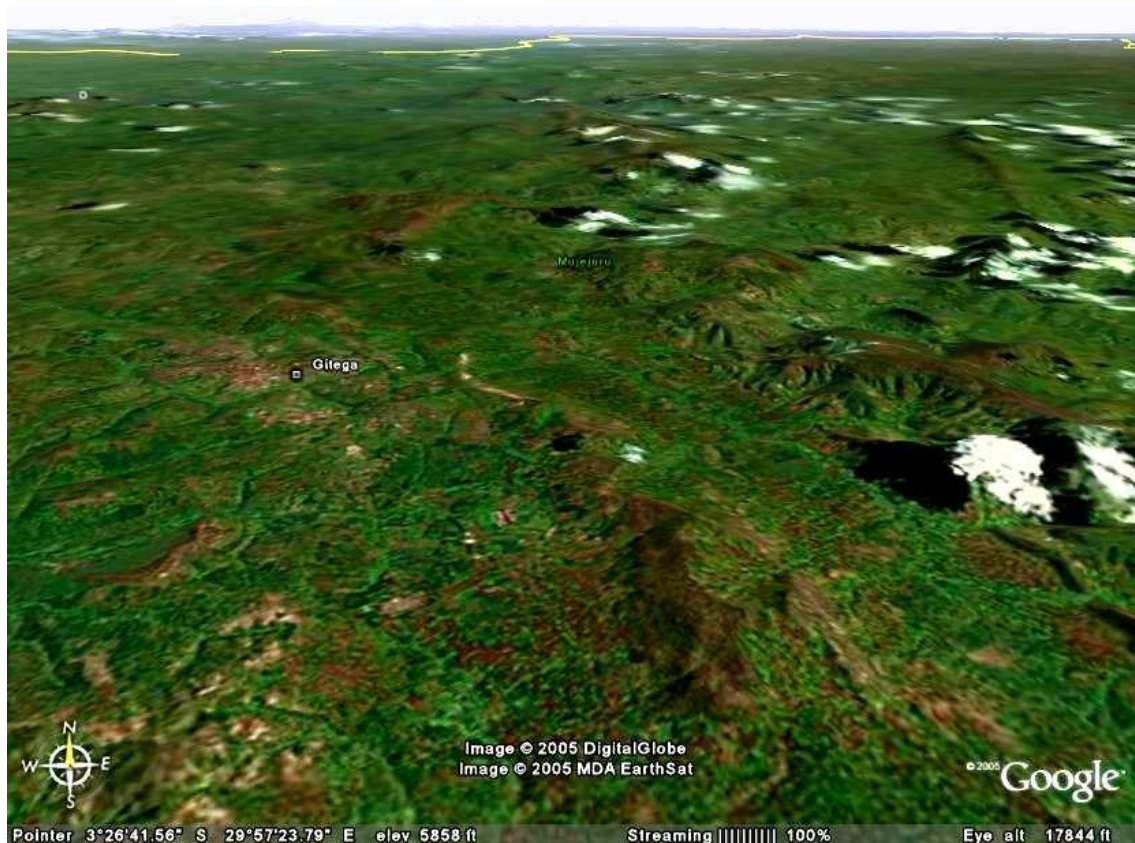
Perelló anava a l'altra parròquia servida pels mallorquins anomenada Bugenyuzi. A Gitongo hi va estar fins a l'estiu de 1970, que va venir a Mallorca per gaudir d'uns mesos de vacances. I la seva estada a Mallorca es va haver de perllongar quasi tot un any, primer per la malaltia i la mort de son pare i després per fer costat a la seva mare i a la seva germana, encara molt joveneta. A l'estiu de 1971 va tornar a Burundi i va continuar a la parròquia de Gitongo. Després, quan un any després els mallorquins deixaren la parròquia de Bugenyuzi, ell se'n va anar amb alguns d'ells a servir una temporada la parròquia de Murayi i finalment passaren a la de Nyabiraba. I en el mes de novembre de 1973 tornava a Mallorca definitivament.

Jo vaig coincidir poc temps treballant colze a colze amb en Pep Toni a la mateixa parròquia. Foren uns sis mesos, quan jo acabava de sortir del centre de llengua i començava a llançar-me a parlar en kirundi. Però els dos grups de mallorquins, encara que treballàsim a dues parròquies diferents, ens reuníem regularment cada diumenge horabaixa a un mateix lloc i passàvem junts la vetlada i el dilluns matí. La nostra convivència era molt estreta, perquè, a més d'una mateixa fe i unes mateixes inquietuds apostòliques, compartíem per necessitat la mateixa casa, la mateixa economia, el mateix cotxe i les mateixes amistats.

Fins i tot la correspondència que rebíem i les notícies familiars d'uns i altres arribaven a ser compartides entre tots. No podia ser d'altra manera.

D'en Pep Toni una de les coses que més admirava (i al mateix temps temia) era la seva creativitat, la seva imaginació, les seves iniciatives. Li agradava posar en marxa moltes de coses, tant en el camp pastoral organitzant reunions diverses, o proposant activitats i plans, com també en el camp de la convivència i de l'esbarjo construint una pista de tennis per a poder jugar nosaltres o organitzant excursions o preparant menús especials en dies de festa. Ara, això sí, sempre havia de menester que qualcú li anàs darrere, per ajudar-li a realitzar els seus projectes. Ell posava en marxa coses, i després confiava que els altres les durien a terme o les continuarien. Per això em feia por. I jo acabava per dir-li clar i llampant, amb tota contundència, però també amb respecte i admiració: “Només has de posar en marxa els carros que tu mateix després podràs conduir !”.

No sé com s'arreglava, però quan a mi em costava mantenir contactes personals amb la gent, ell era capaç de passar hores parlant amb un mestre d'escola o amb un catequista. La llengua no li era cap obstacle, ni el francès ni el kirundi, perquè no tenia por al ridícul, estava ben desinhibit: Si no sabia una paraula se la inventava... i si riuen que riguin, i si no m'entenen ho provaré de dir d'una altra manera.

Tenia una gran sensibilitat davant la pobresa i les desgràcies de la gent. I ho va demostrar durant els esdeveniments de l'any 1972, quan hi va haver una persecució sistemàtica dels hutus més destacats, organitzada pel mateix govern en mans de tutsis. En moments d'alta tensió demostrava ser una persona de gran sensibilitat i al mateix temps de gran serenor. Ell mateix va ser acusat de racista per un catecumen tutsi de Nyabiraba, i va haver de comparèixer davant un jutge de la capital. Però ell es mantenia recte i inflexible.

Com a amic, sempre podies comptar amb ell per qualsevol cosa. Jo a vegades el trobava un poc lent, un poc penjat, em posava nerviós la seva gran flegma, perquè, a més, era insistent, impertinent... Però la seva calma quedava sobradament compensada pel seu bon cor i per la seva total manca de ressentiments i de susceptibilitats. Una anècdota que mostra una faceta del seu caràcter és la següent: Un diumenge a vespre la ràdio va donar la notícia que a partir de l'endemà matí no podria circular cap cotxe per les carreteres sense un "laisser-passer" (un salconduit) firmat pel governador. Dilluns de bon matí jo vaig partir cap a Gitega (a 50 kms) per anar a cercar el salconduit, i després dels primers cinc quilòmetres em vaig trobar amb una barrera. No em deixaren passar perquè no duia el salconduit i no volgueren entendre les meves raons. Quan vaig esser de retorn a Gitongo amb el meu fracàs, en Pep-Toni es va oferir a anar ell a Gitega. I quan va tornar a migdia amb el salconduit ens va explicar que d'anada havia mostrat als homes de la barrera una simple factura que hi havia dins la guantera del cotxe, i com que els guardians no sabien llegir es cregueren que allò era el salconduit.

De les seves conviccions més profundes de fe, traduïdes en servei i amor als altres, més que dir-ho jo, em remet a unes frases, copiades d'un testimoniatge escrit per ell mateix, titulat "**El millor que es pot fer és estimar**" (l'adjuntam a continuació d'aquest escrit) i publicat a la revista "Comunicació" (nº 52-53, setembre-desembre 1987), a un número monogràfic sobre "Mallorca a Burundi, 25 anys de presència evangelitzadora". Aquest article el podeu llegir complet en aquest mateix número de la revista "Modèlics i modelicons". Ara només en vull destacar dues pinzellades. Un dels eixos vertebradors de la manera de ser d'en Pep-Toni queda bellament reflectit en aquesta frase seva: *Sentir que la senzillesa és felicitat*. Ell diu que ho va experimentar a Burundi, però m'atrevesc a afirmar que aquesta senzillesa ja la duia dins ell abans i el va acompanyar durant tota la seva vida. I una segona màxima que descriu la trajectòria d'en Pep-Toni és la de: *Creure que sols l'amor dóna sentit ple a la vida*. I afegeix: *L'amor és gaster la pròpia vida pels altres*. Aquesta seria la millor definició de la fe i de la vida d'en Pep-Toni, ni més ni manco.

S. Salom

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

EL MILLOR QUE ES POT FER : ESTIMAR

J. A. Fuster

Vull esbrinar en aquest testimoniatge allò que em feu badar els ulls, allò que més va ferir la meva ànima, allò que més entrà dins el meu cor, allò que captirà bona part de la meva vida, allò que vaig rebre i vaig donar, junt amb altres companys mallorquins, en una terra estimada, que mai oblidaré, des de l'any 1967 al 1973.

- Conviure amb els homes més pobres del món.

Pobresa del menjar, del vestir, del conrear, de la vivenda, del transport, dels camins, dels mitjans de comunicació, de la sanitat... Tot era d'allò més primitiu i d'allò més simple. El que més m'espantà fou la gran mortalitat infantil i el baix índex de vida (mitjana de 35-40 anys) d'aquella població. Aquell era i és un altre món, el món als seus començaments. Conviure amb ells des de la nostra situació benestant em feia vergonya, i sols els sentiments de solidaritat i d'estar al seu servei retornava el sentit a la meva presència entre ells.

- Tocar amb les mans les greus injustícies de la humanitat.

Amb un ull a Mallorca i amb l'altre a Burundi, tots els angles de la vida i de la societat es veien arrelats amb la injustícia diferenciadora de l'espai geogràfic: abundor-misèria, cultura-incultura, vida-mort,

llibertat-por, consum-fam... La rebel·lió i la impotència es despertaven en mi davant la insensibilitat d'un primer món ben informat en les seves estadístiques, així com la manca de solidaritat universal, l'explotació dels grans damunt els petits, la utilització dels béns de la terra pel luxe i l'armamentisme... No hi ha dret, i no hi ha dret!
Déu no volia el món així!

- Sentir que la senzillesa és felicitat.

Malgrat la seva misèria, aquells homes vivien feliços. La seva vida era senzilla, i senzills eren els seus plantejaments. Res, ni temps ni espai, tenia més valor que la vida, que la comunicació agradable d'un amb l'altre, que la trobada dels amics. Cadascú era cadascú i part de tots. La vida era la vida, despullada de convencionalismes, consumismes, propagandes, monòlegs tecnicistes, horaris... La seva senzillesa era aferradissa i m'ensenyà el valor de tot home i del relatiu de les coses.

- Descobrir el sentit comunitari de la vida dels homes.

Sense els altres ningú és ningú. Com ells ho defineixen "l'home és combregar, compartir". Res es pot fer sense la col·laboració i la companyia dels altres. Tots ens som necessaris. La festa no té sentit si no està oberta al veïnatge-família. Tot és públic, tothom hi té lloc. L'individualisme nostre, capitalista i aclaparador, allunya els homes-germans i ens enfonsa moltes vegades en la solitud.

- Tastar nuclis d'autenticitat evangèlica i eclesial.

Renunciar de debò als idols i a l'home vell. No presentar-se al perdó i a l'Eucaristia si s'estava barallat amb un germà. La velleta, que sols tenia cinc francs, i ho donava tot per les viudes dels "esdeveniments". La solidaritat amb els més pobres que ells. El conrear el camp i construir la cabana col·lectivament per les velletes i una paralítica. Les nits de

Pasqua, font d'aigües vives pels catecúmens majors. El perdó dels enemics. La participació activa en els pujols, com base natural de comunitat cristiana, i a les Eucaristies. El treball dels catequistes com representants eclesials a les sucursals...

La vida estava marcada per la novetat del baptisme.

- Anunciar l'evangeli d'exigències transformadores del medi social.

Creure implicava créixer com a persones i com a poble: dins la cultura, el treball, el progrés, la solidaritat, l'atenció familiar. D'aquí sortiren cooperatives d'alimentació-cafè-vestits, escoles i tallers, alfabetització, sembra d'arbres i nous cultius, vivendes millors, conducció d'aigües, centres de salut, reducció de la dot pel matrimoni, etc.

- Participar en la inculturació del missatge cristià.

Aquest procés l'iniciaren els amics Gaietà Rossell i Miquel Parets, i nosaltres en vàrem esser seguidors. Des d'una litúrgia entroncada amb els seus costums i ritus (panerets per l'Eucaristia, tambors i altres instruments indígenes, danses i càntics amb el seu ritme, sermons dialogats, iniciació al Baptisme bevent cervesa al seu estil comunitari,...) fins a una catequesi i predicació arrelada en la seva ideologia, refranys i costums de vida.

- Creure que sols l'amor dona sentit ple a la vida.

Després de cinc anys d'haver compartit la meua vida amb ells, vaig entendre que el millor que es pot fer és estimar, i que això és el que sempre roman. Només em penedesc de no haver estimat més.

L'amor és gastar la pròpia vida pels altres.

Josep A. Fuster.

"Comunicació" (nº 52-53, setembre-desembre 1987)

JOSEP ANTONI FUSTER SEGURA *In memoriam*

Δ REVEURE, PEP TONI

per **Pere Orpí Ferrer**

Partires en silenci, com l'aurora
quan l'enlluerna el Sol. Per dins la pleta
pasturen els anyells mig a les fosques.

Ja no escolten la veu del bon amic,
del pastor que sembrà de bones herbes
sementers del Burundi i de Mallorca.

Brilla encara damunt el llanterer
la flama de l'amor que il·luminava
el teu somriure net, la teva tasca
coratjosa i fecunda, creativa
com un cor transparent, ple d'Evangelí
compartit com un pa de Benaurances.

L'austeritat, la pau, la senzillesa
fruitaren al teu hort de terra fètil
assaonada amb pluges de pregària.

Passares fent el bé, com el bon Mestre
que et cridà al seu Cenacle, llar d'entrega,
de solidaritat amb els més pobres,
de finestres oberts a l'esperança...

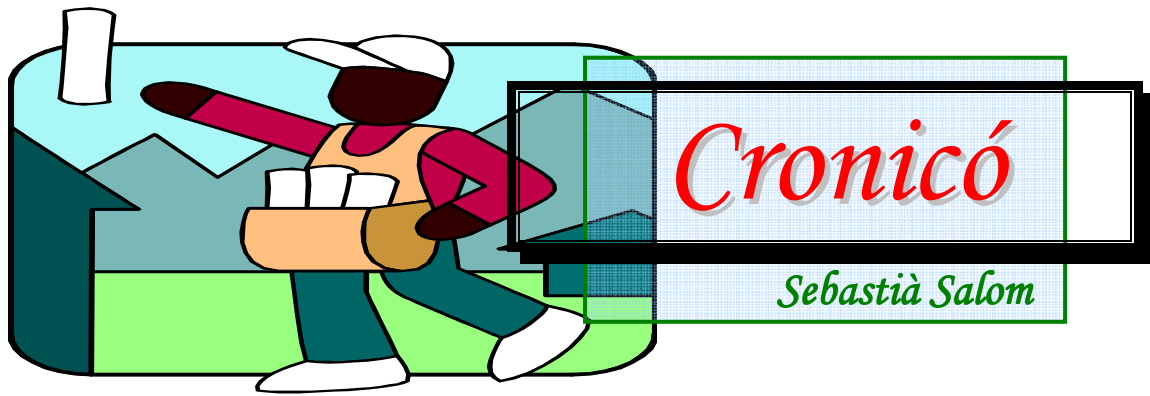
Nous jornalers cultivaran la vinya
que amb suor llacorares. En silenci
t'ha arribat la tardor de la verema.

Ara brindes amb most de joia eterna
a la "Schola" dels àngels, on per sempre
cantes salms amb la veu ben afinada.

Pere Orpí Ferrer
Gener 2006

*No és un adéu per
sempre...
És sols adéu per un
instant...*

Reunió de condeixebles

(28 de desembre de 2005 a la parròquia de Sant Alonso Rodríguez)

Com cada any devers aquestes dates de Nadal i amb el recordatori que ens havia enviat en Jaume Sancho per correu electrònic, ens reunírem un cop més els condeixebles, o més ben dit, una representació, perquè sempre n'hi ha que tenen ous o colomins i no hi poden assistir.

Aquesta vegada fórem 15 els qui ens arribàrem a reunir, però el primer arribat, en Tomeu Moll, ja se n'havia anat quan va arribar el darrer, que fou en Toni Mateu. Entremig ens anava rebent en Bauzà, que era l'amfitrió i anàrem compareixent n'Amengual, en Sancho, en Català, en Rosselló, en Bauzà, en Bennàssar, en Gual, n'Umbert, en Tauler, en Parets, en Fons i jo mateix.

Era la primera vegada que ens reuníem en l'absència obligada d'en Pep-Toni Fuster, i tots teníem ben present l'anterior reunió, quan ell ens explicava, ben optimista, les esperances que tenien els metges en una nova quimioteràpia que li podria aturar el càncer.

Quan ja hi érem quasi tots, en Bauzà ens va preparar la taula al primer pis amb algunes pizzes damunt i vi i fruita. El torró va esperar a servir-lo quan se'n va haver anat en Rafel Umbert. No sé si fou un simple descuit o si el detall té cap altra possible lectura.

Els temes de conversa foren diversos, per exemple, en Parets va dur un document en llatí, el compromís fet el dia de la vestició, l'any 1959, quan començàvem el primer curs de filosofia, perquè en Jaume Sancho el publiqui a la revista *Modèlics*... Quan en Jaume Sancho va encendre el seu puret parlàrem de la campanya del govern contra els fumadors, i de la pròxima campanya que ja inicien els americans contra els grassos.

Parlàrem de les nostres edats, si ja jubilats o pròxims a la jubilació, i dels avantatges i inconvenients que això suposa...

I així com anàvem arribant ens informàvem dels qui no venien, si tenien algun motiu greu o conegut: en Darder la mare malalta, n'Orpí un fort constipat... i dels altres absents o se'n desconeixien els motius o no record que s'esmentessin.

En Jaume Sancho ens va recordar que el pròxim número de la revista *Modèlics*... estarà dedicat a en Pep-Toni i va demanar la col·laboració de tots, aportant records, testimonis o anècdotes de la seva vida.

En Parets va contar l'entrevista que li ferer per IB3 el Dr. Corbera i na Lina Pons, on va explicar la seva depressió arran de la seva segona anada a Perú.

I així anaven sortint temes sense ordre ni concert, segons la conversa ho duia.

Quan n'Umbert va parlar de partir, li demanàrem que abans ens digués dues paraules de com es troba en la seva nova situació de vicari general i parlàrem una estona de la nostra Església.

Finalment, acordàrem tornar-nos trobar dia 19 de juny, que és dilluns, a les 21:00 a la parròquia de Sant Josep Obrer.

Tot desitjant-nos mútuament un Bon Any Nou, ens acomiadàrem.

Sebastià Salom.

**A
r
c
o
i
r
i
s
e
n
M
a
c
h
u
P
i
c
c
h
u**

Queridos amigos:

Ya dije que Perú me robó el corazón. Y en Cuzco y en el Machu Picchu descubrí una belleza y un encanto únicos en todo el mundo.

Acabo de recibir estas fotos que me envía una joven nacida en la Sierra Peruana que sufre de poliomielitis, que ahora trabaja en Arequipa y que tiene atrás una historia de sufrimiento físico y moral (Es la mayor de cuatro hermanos. Un matrimonio alemán adoptó a sus tres hermanos, a ella no la quisieron porque sufría de polio. Se quedó en Perú. Y sueña con ir a visitar a sus hermanos en Alemania).

Con este prelude, leed su comentario literal a estas fotos:

"Es Machu Picchu (Cuzco) rodeado del arco iris. Dicen que la vida es un arco iris porque tiene muchos colores, dependiendo de como la veamos. Para que haya salido este hermoso arco iris fue necesario primero una lluvia o tormenta.

Bueno, así es la vida, siempre tiene muchos colores."

Estas palabras de Cleofé, para mí, valen aún más que las fotos.

¡VENGA A NOSOTROS TU REINO, SEÑOR!

Joan Darder Brotat

Dels nostres arxius...

(Arxiu de J. PARETS)

SEMINARIUM
SANCTI

MAIORICENSE
PETRI

EGO JOANNES PARETS SERRA hodierna die, habitum et insignia Maioricensis Seminarii recipiens, promitto, coram Deo et sacrosanctis Evangeliiis, me omnia adimpleturum quae sacris canonibus ad rectam plenamque institutionem clericalem in Seminariis suscipiendam requiruntur. Videlicet: diligentiore quotidie operam impendam in acquisitionem virtutum vocationi meae congruentium et in ea litterarum ac scientiarum studia colenda, quibus ad servitium et utilitatem Ecclesiae eminere debet sacerdos. Constitutiones Seminarii aliaque praepositorum mandata adamussim observabo. Excellentissimo Ordinario sinceram praestabo reverentiam et obedientiam, atque Perillustri Rectori, tamquam illius vices gerenti, obsequenter parebo. Eo, quo decet, filialis amoris et grati animi sensu erga hanc Ecclesiae Domum ecclesiasticorum Matrem atque Altricem, beneficiis apud eam acceptis vicem rependam in Domino; proptereaque, quamdiu vixero, Seminarii iura defendam, illius honorem, commoda, subsidia et adiumenta quaelibet ad Opus Vocationum Ecclesiasticarum aliave ipsi utilia fovenda ac promovenda curabo. Haec ego, divina gratia fretus, opitulante Beatissima Virgine Maria omnium gratiarum Mediatrice, necnon Sancto Petro, Apostolorum Principe huiusque Seminarii Patrono coelesti, fideliter exequi desidero atque confido. Sic me Deus adiuvet et haec Sancta Dei Evangelia. Actum Palmae, in ecclesia Sancti Petri huius Seminarii Maioricensis, die 29 mensis November anno a Nativitate Domini (MCMXXX) 1959.

Apud me

In memoriam suscripsi

Juan Parets Serra

Amb el cor en la mà

Antoni Bennassar

Major i creixent

He llegit diverses vegades un llibre d'un dels meus autors preferits. Es tracte del psicòleg humanista Carl Rogers, i el llibre es diu " El camino del ser ". (No em consta que estigui traduït al català).

Aquest autor m'agrada perquè en llegir els seus llibres, em top amb vivències, no amb idees fredes. Intuesc que el que diu és el que sent. Hi veig una total congruència entre les paraules i els sentiments.

Bé , en aquest llibre que he citat, escrit quan ell tenia 78 anys, diu que la dècada més fascinant i més satisfactòria de la seva vida fou la que va dels 65 als 75 anys. Ho diu en un capítol titulat " envellint o major i creixent ". És un tòpic ben popular que a una certa edat totes les facultats de la persona comencen una lenta però contínua inflexió: la memòria es debilita, els sentits mostren l'inevitable cansament, el raonament es torna més lent, etc.

" Major i creixent"! A qui se li ocurreria unir aquests dos termes tan oposats?

Dons, aquesta és l'afirmació de Rogers, constatada en pròpia vida i que de seguida em despertà un gran interès.

Nosaltres ens acostam ja a una edat propera a la jubilació laboral. Inclús alguns companys ja en frueixen, i d'altres ho farem ben aviat, en voltar la cantonada.

A més, el cos ja se ressent d'algunes limitacions que els anys solen fer arribar. Alguns companys tenen entrebancs en el tema de la salut, o els han tengut.

Però, significa això que ens ha arribat l'hora de fer el balanç i de donar les regnes a un altre? De cap manera. Al manco jo no ho sent així.

Crec que cada etapa té el seu contingut capaç d'omplir-la, a no ser que hom hagi posat tota la seva energia amb el que és propi únicament de la joventut.

Jo no sé si mai diré com Carl Rogers que la dècada que s'acosta haurà estat la més fascinant de la meua vida, però sí que us diré que l'esper amb els braços oberts, i esper aprendre moltes coses encara.

Aquest crec que és el secret de la satisfacció personal: voler aprendre sempre qualque cosa nova, fugir de la rutina. Perquè queda molt per conèixer, molt per escoltar, molt per vivenciar.

A vegades sent dir a persones bastant més joves que jo: "...I a mi ja no em val la pena aprendre-ho. Total..." I a altres: "Com fris de jubilar-me!" Compartesc aquestes persones. Com es pot viure pensant que ja no val la pena enriquir la pròpia experiència o sentir-se crònicament fatigats de la feina habitual?

Jo pens que no és la feina que crema, sinó la forma en que es fa.

El problema és el subjecte. És un problema d'actitud. Tampoc no vull caure en el simplisme d'oblidar que hi pot haver condicions externes que provoquin la desmotivació, i aquesta a la llarga dugui al "burn out". Però pens que les condicions externes no són en cap cas suficients, si la persona està en bones condicions psicològiques.

Entenc per bones condicions psicològiques una obertura i confiança en la vida, un desig de viure la vida sense deixar-se vèncer per la por i unes ganes d'aprendre qualque cosa nova a cada moment.

Rogers diu que si viure així és ser jove, llavors afirma que ell mai morirà vell.

Una idea que a mi m'ajuda perquè em motiva a mantenir-me viu, és la que afirma que no existeix un sol creixement: el físic. També existeix el psicològic. I així com aquell acaba als 18 anys aproximadament, aquest no acaba mai. Sempre es pot créixer.

En aquest camp no hi ha metes, perquè quan n'has assolida una, te'n trobes una altra d'oberta. I com més avances en aquest camí, més et trobes a prop de tu mateix.

Jo diria que és un procés que va des de l'exterior al interior arribant a un punt on coincideixen aquests dos extrems, que és quan hom viu la dimensió externa amb una madura i espontània interioritat.

Però he de reconèixer que aquest darrer paràgraf expressa el que pens, però dissortadament no és fruit d'una experiència personal. Cóm m'agradaria ser capaç de sintonitzar en mi aquests dos extrems.

Ara vull fer un breu balanç del que m'han reportat els meus 63 anys complits l'últim Octubre.

En primer lloc percepció un canvi en la forma d'acceptar postures diferents a la meua. Ja no crec que la veritat estigui tota en un sol lloc, sinó que la veig escampada, i la vaig trobant quan mantenc les orelles, els ulls i el cor ben oberts.

He constatat que la veritat es transforma en ideologia quan tenc por o quan tenc algun interès ocult. Aleshores és quan em tanc i no accept les demés opinions. Però, gràcies a Déu, això de cada vegada em passa manco.

Un altre procés que estic experimentant, i que està relacionat amb l'anterior, és manco frissor de manifestar el que pens, donant així temps a escoltar les altres opinions, que sovint temperen si no canvien la meua posició inicial. Aquesta experiència també la tenc dins les classes on em don compte que els alumnes, mitjançant preguntes o manifestant opinions, m'ensenyen.

Moltes vagades després d'escoltar, ja no tenc ganes de dir el que volia dir abans.

També vull dir que ara tenc més capacitat de síntesi que quan estava al Seminari. No sé si és perquè la memòria es comença a debilitar i conseqüentment ja no puc recordar totes les dades, o per haver aconseguit una jerarquització de les idees, postergant les secundàries.

Jo pens que deuen ser les dues coses a la vegada. De la primera no en tenc cap dubte. I de la segona vull dir que de cada vegada veig millor la insubstancialitat de moltes coses que abans considerava importants.

També m'han canviat alguns valors. En aquests moments ocupa un lloc primordial en la meua valoració la coherència entre “ ser, adonar-me del que soc i del que sent i poder-ho comunicar”. Quan puc unir aquestes tres coses em sent càlidament unit a mi mateix. Valor molt que les paraules duquin el segell de l'espontaneïtat i la calidesa de la coherència.

Però per damunt tot, el que sent són moltes ganes d'aprendre. I no em referesc a les idees que es poden rebre dels cursos institucionals o de les conferències, sinó a tot allò que m'ensenya la vida, si hi som present amb tot el cor.

La vida és el millor mestre. Tenim cinc sentits per captar el que passa, i és molt convenient tenir-los tots oberts, perquè és molt diferent viure experiències que extreure idees d'un llibre, encara que aquest llibre sigui extraordinari. Res pot substituir el que experimentes.

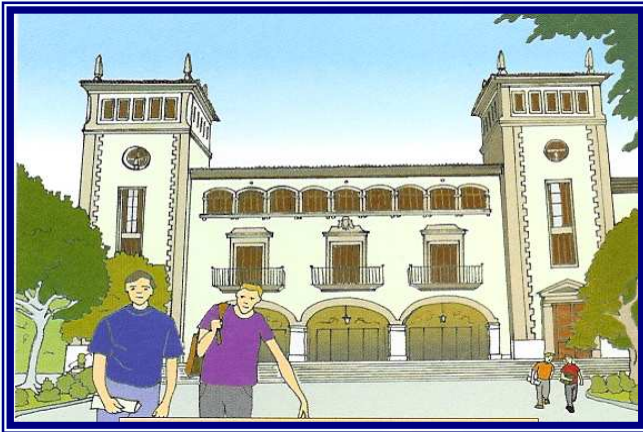
Un altre fruit dels meus 63 anys és que ara em puc donar la llibertat de triar el que m'interessa i rebutjar el que trop improcedent o amb poc interès. Reconeix que durant llargs períodes de la meua vida m'he sentit obligat a fer coses que jo no havia triat, sense adonar-me que no les havia triades. Què difícil és a vegades destriar el que realment desitjo del que m'han ensenyat a desitjar.

També em sent més connectat amb les meves emocions, la qual cosa em fa més conscient del que vertaderament vull o rebuig.

Aquestes són les principals passes que m'ha possibilitat la vida, i m'imagino que no deuen ser massa diferents de les vostres.

M'agradaria poder dir als 75 anys (hi arribaré?) que l'última dècada ha estat la més fascinant de la meua vida. Per això la meua mirada resta girada cap avant, amb la certesa que, encara que a una certa distància uns dels altres, caminam junts, perquè és molt el que ens uneix.

A.B.C.

CONDEIXEBLES

ADRECES actualitzades: Gener 2006

AMENGUAL, M.	Parr. St. Llorenç. Pl. Espanya, 15	07313 Selva	515046 - 636634681	
BAUZÀ, J.	c. Costa i Llobera, 19	07005 Palma	463861 - 610070441	baubaujo@yahoo.com
BENNASSAR, A.	c. Arx. Lluís Salvador, 117A, 5è-E	07004 Palma	901846	Bencinasar10@hotmail.com
BESTARD, M.	c. Joaquim M ^a Bover, 1. 5è-E	07005 Palma	871937542 - 669941318	miqueljeremi@ono.com
BUADES, M.	Res. S. Vice. Paul. c. General Riera, 17	07010 Palma	750684	
CATALÀ, B.	Pl. Lleó XIII, 10.	07194 Puigpuny	416049 -793750 -610716816	bcatala@projectehome.com
DARDER, J.	c. Sant Bernat, 1	07001 Palma	011520 - Fax: 971719387	joandarder@catedraldemallorca.org
FONS, B.	Pl. Glòria, 8	07369 Biniamar	514225 -500147 -686417819	bfons@wanadoo.es
FUSTER, J.A.	+ Novembre / 2005			
GALMÉS, M.	+ Desembre / 2002			
GUAL, J.	c. Joan Coll, 5. 3r, C	07300 Inca	502593	jgualm@telefonica.net
MATEU, A.	c. Ses Rafeletes, 14. 9-D	07015 Palma	402314 - 649416400	tonimateu@inicia.es
MOLL, B.	c. Marquès de Font Santa, 63. 6è-E	07005 Palma	241952	
NIGORRA, M.	+ Juny / 1980			
ORPÍ, P.	Pl. Sant Josep, 5	07691 Alq. Blan	164336	parroalqueria@terra.es
PARETS, J.	Parr. St. Miquel. c. Llorenç Riber, 4	07310 Campanet	516107	parrosineu@yahoo.es
PERELLÓ, A.	c. Bitàcola, 12	07680 Portocris.	821128 -821125 -669437926	familiaperello@hotmail.com
POL, J.A.	c. Ciutat de Quilmes, 10. 4t-2 ^a	07010 Palma	606578353	
RAMÓN, G.	c. Major, 40	07360 Lloseta	514015	
ROSSELLÓ, G.	c. Porto Petro, 10	07691 Alq. Blan	164070	Parr.calonge@teleline.es
ROSSINYOL, G.	c. Margalida Caimari, 14. 2n-B	07005 Palma	461291 - 915535 - 173620	rossinyol@ono.com grosinyol@conselldemallorca.net
SALOM, S.	Pl. Major, 31	07650 Santanyí	653152	parrosantanyi@teleline.es
SANCHO, J.	Ps. Cala Gamba, 34	07007 Palma	263457 - 697490098	jaumesancho@yahoo.es
SUNYER, J.	Ps. Cala Gamba, 17	07007 Palma	265263 - 678464446	joansunyer@teleline.es jmoresunyer@yahoo.es
TAULER, B.	c. Ferrer de Pallarés, 76	07007 Palma	275845 - 649981921	tomeutauler@teleline.es
UMBERT, R.	c. Costa i Llobera, 5	07540 Son Carr.	569384 - 619747940	raumbert@terra.es

MODIFICACIONS:
